

Vers una pedagogia de la dimensió transcendent

Conrad Vilanou (Universitat de Barcelona)

Alexandre Sanvisens Herreros, *Nuevo cristianismo. Introducción al concilio Vaticano III*. Madrid, Vivelibro, 2019.

L'educació, si vol ser integral, ha d'atendre totes les dimensions de l'ésser humà, inclosa la transcendent. Com deia el Dr. Alexandre Sanvisens Marfull: «L'ésser humà, vist així, es resol en cinc dimensions "relacionants" o relacionals, que ja hem enunciat: física, interpersonal, corporal, psíquica i transcendent... I finalment, soc un ésser lligat al més enllà, tendent al més enllà, en perspectiva de més enllà, relacionat amb allò absolut, amb Déu» (Sanvisens Marfull, 1994, p. 271). Altrament, volem un futur amb una unitat política internacional on compartim les ciències, l'art, la llengua comuna (no pas l'anglès) i la religiositat garant de la pau. Seguint el discurs del Dr. Sanvisens: «L'ésser humà ha de moure, promoure, i, fins i tot, diríem, "promoure" el futur. Previsió, propòsit i promoció són correlatius» (Sanvisens M., 1962, p. 275).

En sintonia amb el pensament del seu pare, el professor Sanvisens Herreros (autor de llibres de referència com *Pero ¿quién creó a Dios?*, de 2003, i *Más allá del futuro*, de 2017), considera que és del tot necessari penetrar en la comprensió de la dimensió o capacitat relacional transcendent, que és la que dona joia, esperança i sentit a la vida, la que constitueix el motor del nostre treball i el fonament de la nostra vida moral. Les grans religions identifiquen

aquesta dimensió amb la capacitat d'estimació. El principi d'estimació permet, tot utilitzant la raó, construir la legislació moral universal.

Al seu parer, la construcció del més enllà es realitza a través de la configuració d'una personalitat estimativa i estimada, i de l'elaboració entre tots d'unes ciències i d'unes capacitats estètiques. Però el més enllà no es podria construir sense un àmbit (o substrat) ontològic capaç de sostenir tot l'edifici. Aquest àmbit podria anomenar-se camp morfo-genètic humà (amb energia espiritual i informació). Rupert Sheldrake va crear una teoria del camp morfo-genètic, amb aval experimental i observacional, amb la qual es pot explicar l'ànima humana, l'evolució de les espècies, la causalitat física, i la causalitat de la forma i del comportament dels éssers vius. És la teoria més important que es va concebre en el segle xx, i que permet descartar la anquilosada teoria materialista, ja refutada per Karl Popper en totes les seves modalitats.

Així, doncs, la pedagogia de la dimensió transcendent requereix un consens universal en la concepció de la religiositat i aquest consens només es pot aconseguir eliminant els dogmes que són contraris a la racionalitat. El màxim representant de la filosofia

agnòstica (i atea) contemporània, Antoni Flew, es va convertir al deisme cap a l'any 2004. En l'actualitat la filosofia atea està decapitada, i des de que es van trobar proves del principi de causalitat (Sanvisens Herreros, 2003), les proves clàssiques de l'existència de Déu s'han revitalitzat. Per tant, es pot dir que la inexistència de Déu és un dogma fals, desgraciadament inculcat des de la infantesa per la denominada pedagogia laica, amb conseqüències de manca d'entusiasme, de desequilibri emocional, d'angoixa vital i fins i tot de neurosi dissimulada, com posen de manifest les observacions mèdiques relacionades amb la religiositat reprimida, portades a terme per Víctor E. Frankl (1974).

Ara bé, si l'ateisme i el materialisme s'han de retractar dels seus dogmes irracionals, les grans religions també ho han de fer. I aquest és l'objectiu principal del llibre que comentem, dirigit fonamentalment als catòlics: fer veure la impossibilitat filosòfica i exegetica dels principals dogmes filosòfics del cristianisme actual. No es tracta de destruir, sinó de reconstruir ideològicament el cristianisme, cosa que s'ha de fer entre tots a través d'un concili universal que es podria anomenar Vaticà III, i que s'hauria de portar a terme per Internet.

Tampoc podem deixar de ressaltar que l'oració, que és un aspecte bàsic de la praxi cristiana directament lligada a la dimensió relacional transcendent, és considerada en aquest llibre en un doble vessant: oració en vers el cos místic de Crist (entitat comunitària inaugurada i presidida per Crist), i anomenada inconscient col·lectiu (Karl Jung), contínuum de consciència (William James), inconscient universal (Edgard Von Hartmann), i d'altres maneres

en la filosofia ocultista (Akasa), en el Mahabharata, etcètera, i oració en vers a Déu mateix. Aquesta última és l'oració mística i ve a ser com una mena de respiració de l'ànima, una posició en estat de gratitud i d'estimació per l'existència. Un sentiment de companyia, de comprensió i de protecció; una comunicació de projectes i vivències i una actitud receptiva d'idees i d'anhels. Les peticions de favors només tenen sentit quan es dirigeixen al cos místic de Crist o bé als àngels (que també són camps morfogènètics intel·ligents). Déu no actua mai directament, sinó a través dels camps morfogènètics que ha creat i que manté en l'existència. Per això no es poden donar més que determinats miracles: aquells que són possibles dins dels camps morfogènètics.

D'acord amb el que exposa el professor Sanvisens Herreros, l'Església catòlica ha de donar el primer pas exemplar cap a l'ecumenisme autèntic, aixecant totes les excomunionis i anatemes, i declarant la falsedat dels principals dogmes filosòfics irracionals, que, dit sigui de pas, no tenen la més mínima importància cara a la salvació de l'ésser humà. Amb tot, els catòlics (així com també els membres d'altres religions), han rebut una inculcació doctrinal molt forta i han estat amenaçats amb penes d'excomunió i condemnaió eternes si posaven en dubte qualsevol dels dogmes. Era lògic que els defensessin. La seva fe es basa en la infal·libilitat de l'Església. Però aquesta suposada infal·libilitat queda desmentida al considerar seriosament que els eclesiàstics que varen assentar els dogmes són els mateixos que varen acceptar i propiciar de bona fe, la tortura i la mort a la foguera de les persones herètiques que podien propagar idees que ells consideraven que porta-

ven a la condemnaió. L'Església va defensar durant segles aquesta abominació, de la qual sant Joan Pau II va demanar perdó públicament. En aquest sentit, els catòlics han de reflexionar sobre això i han d'obrir els ulls a la veritat que han de buscar amb anhel a través d'un nou concili. Així donaran exemple a altres religions, que faran el mateix tard o d'hora. Per consegüent, s'arribarà al final a la religiositat universal que portarà a un canvi radical en la pedagogia de la dimensió transcendent de l'ésser humà.

Referències

- Flew, A. (2007) *Dios existe*, Madrid, Trotta, 2013.
- Frankl, V. (1974) *La presencia ianorada de Dios. Psicoterapia y religión*. Barcelona, Herder, 1977.
- Popper, K. i Eccles, J. (1977) *El vo y su cerebro*, Barcelona, Labor, 1980.
- Sanvisens Herreros, A. (2003) *Pero ¿quién creó a Dios?* Eunsa, Pamplona.
- Sanvisens Herreros, A. (2017) *Más allá del futuro*, Madrid, Vivelibro.
- Sanvisens Marfull, A. (1962) «Las dimensiones del hombre». Conferència publicada a *Doctor Alexandre Sanvisens Marfull, pedagoa i pensador*. Barcelona, Publicacions de la Universitat de Barcelona (2005).
- Sanvisens Marfull, A. (1994) Addenda a «Las dimensiones del hombre». Conferència publicada a *Doctor Alexandre Sanvisens Marfull, pedagoa i pensador*. Barcelona, Publicacions de la Universitat de Barcelona (2005).
- Sheldrake, R. (1981) *Una nueva ciencia de la vida. La hipótesis de la causación formativa*. Barcelona, Kairós, 1990.